

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinho, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mikroregion Litavka, dobrovolný svazek obcí Zdice a Chodouň**, se sídlem Husova 2, Zdice, zastoupeného advokátem Mgr. Martinem Pujmanem, se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7. 10. 2015, čj. ÚOHS-R451/2014/VZ-32116/2015/322/LKo,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu správních rozhodnutí

[1] Podle rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále také „žalovaný“) ze dne 11. 12. 2014, čj. ÚOHS-S880/2014/VZ-26403/2014/533/LMa žalobce spáchal správní delikt dle § 120 odst. 2 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění

(dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) při zadávání veřejné zakázky *Kanalizace v aglomeraci Zdice – Chodouň*.

[2] Žalobce dle žalovaného porušil při zadávání veřejné zakázky zásadu transparentnosti ve smyslu § 6 zákona o veřejných zakázkách a ve smyslu § 61 odst. 4 téhož zákona. Uvedeného jednání se měl dopustit, když dne 21. 6. 2011 před zahájením losování, kterým bylo provedeno omezení počtu zájemců pro účast v užším řízení prostřednictvím elektronického zařízení, neumožnil na žádost zástupce uchazeče *Petr Březina - APB Plzeň* přidělení nových pořadových čísel zájemcům o účast v užším řízení, přičemž způsob omezení počtu uchazečů za použití elektronického losovacího zařízení neumožňoval z povahy věci účinnou kontrolu samotného procesu losování na místě samém, což zapříčinilo pochybnosti o řádném průběhu losování, včetně pochybností o zachování zásady transparentnosti losování, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel již uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem. Za toto jednání byla žalobci udělena pokuta ve výši 200 000 Kč.

[3] Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“) se v napadeném rozhodnutí vypořádal s rozkladovými námitkami žalobce, potvrdil rozhodnutí žalovaného a zamítl rozklad žalobce. Nad rámec podaného rozkladu se předseda Úřadu vyjádřil k nesprávně hodnocené přitěžující okolnosti, která spočívala v odmítnutí přečíslování uchazečů bez rozumného odůvodnění žalobcem, přičemž tato okolnost je v posuzovaném případě již součástí skutkové podstaty deliktu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu reagoval na tuto skutečnost doplňující argumentací, jejímž cílem je nedostatek prvostupňového rozhodnutí v této souvislosti zhojit. Předseda Úřadu vyhodnotil posuzovanou okolnost jako součást skutkové podstaty, nicméně neshledal okolnosti pro uložení nižší výměry pokuty, jelikož byla žalovaným uložena na samé spodní hranici zákonné sazby (méně než 2,3 % konkrétní zákonné maximální sazby) a v nižší výměře by již neplnila represivní ani preventivní funkci.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Žalobce v poměrně rozsáhlé žalobě ze dne 4. 12. 2015 tvrdí, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech a považuje je v některých ohledech za nepřezkoumatelné a nezákonné. Argumentaci žalobce lze shrnout do následujících žalobních bodů.

[5] Žalobce tvrdí, že v průběhu řízení před žalovaným i před předsedou Úřadu došlo k závažným procesním vadám (bylo chybně doručováno; došlo ke stanovení nepřiměřených lhůt; byly provedeny důkazy, které nebyly součástí spisu; některé důkazy nebyly provedeny; nebyl dostatečně zjištěný skutkový stav bez důvodných pochybností; nedošlo k nařízení ústního jednání; žalobce nebyl vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání), které znemožnily jeho účinnou obranu a plné využití procesních práv ve správním řízení, což vedlo k vydání nezákonného rozhodnutí.

[6] Dále žalobce uvádí, že pro skutkovou odlišnost případu, nebylo v nyní projednávané věci možné stran dodržení zásady transparentnosti při losování aplikovat závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-108. Odlišnosti žalobce spatřuje v neexistenci kombinace více faktorů, které by způsobovaly netransparentnost zadávání

veřejné zakázky, v prokázání totožnosti losovacího zařízení, ověření shodnosti a neporušenosti plomby a ve skutečnosti, že řízení bylo zahájeno 3 roky po provedeném losování, a to z moci úřední.

[7] Dle žaloby je třeba v průběhu zadávání veřejné zakázky dbát na to, aby byly naplněny objektivní podmínky transparentnosti a vzhledem k tomu, že žádný ze zájemců neuplatnil námitky, návrh na přezkoumání úkonů zadavatele ani prostý podnět žalovanému, nelze posuzovat subjektivní podmínky transparentnosti. Žalobce při zadávání veřejné zakázky dodržel celou řadu prvků, které lze jednotlivě i v celkovém souhrnu zhodnotit jako posílení transparentnosti omezení počtu zájemců o účast pomocí losovacího zařízení. Žalovaný a předseda Úřadu dle žalobce vykládají dotčená právní ustanovení příliš extenzivně, čímž prakticky neumožňují transparentně provést jakékoli losování – žalobce je postaven do neřešitelné situace, jelikož objektivně neexistoval způsob, jakým by provedl transparentní přečíslování.

[8] Dále žalobce tvrdí rozpor s legitimním očekáváním, neboť v rozhodné době existovala ustálená správní praxe, která považovala postup žalobce za souladný se zákonem o veřejných zakázkách, žalobce tedy legitimně očekával, že i v této věci bude jeho postup schválen. Závěr předsedy Úřadu o neexistenci ustálené správní praxe je nesprávný činí napadené rozhodnutí nezákonným. Změnu od ustálené správní praxe žalovaný řádně neodůvodnil závažnými okolnostmi, navíc nepřipustně směřovala do minulosti a pouze k tíži žalobce, čímž došlo k nespravedlivému upřednostnění principu legality nad zásadou legitimního očekávání. Nevypořádání všech souvisejících námitek žalobce v předchozích řízeních nadto činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[9] Závěrem žalobce namítá, že výše udělené pokuty je nepřiměřená. Žalovaný měl dle žalobce přihlídnout ke skutečnosti, že k naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu došlo na základě změny rozhodovací praxe správního orgánu, měl přihlídnout k likvidačnímu charakteru pokuty, včetně souvisejících finančních konsekvencí (odnětí dotačních prostředků), měl přihlídnout ke značnému časovému odstupu a k nesprávné kvalifikaci přitěžující okolnosti.

[10] Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu, stejně jako rozhodnutí žalovaného, zrušil, rozhodl o náhradě nákladů řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ shledání rozhodnutí žalovaného, resp. předsedy Úřadu, jako zákonného navrhl žalobce upuštění od pokuty nebo její moderaci ve smyslu § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“).

III. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný se dne 10. 2. 2016 vyjádřil k jednotlivým námitkám, které jsou předmětem žaloby, zaměřil se na zdůraznění významných okolností souvisejících s argumenty uvedenými v žalobě a v širších podrobnostech odkázal na své rozhodnutí o podaném rozkladu.

[12] Pokud se týká doručení tří písemností přímo žalobci, (a nikoliv jeho právnímu zástupci), neshledává v tomto postupu nezákonnost, jelikož žalobce předložil plnou moc udělenou

právnímu zástupci pro předmětné řízení o správním deliktu až dne 24. 11. 2014, tedy po doručení předmětných písemností. Dřívější plná moc ze dne 13. 6. 2014, které se žalobce dovolává, byla udělena výlučně pro řízení vedené ve věci prošetření podnětu (specifikováno spisovou značkou) a nebylo ji možné rozšiřovat i na řízení o správním deliktu. Zároveň žalovaný zmínil, že v rámci šetření podnětu a v rámci správního řízení jsou vedeny samostatné spisy a skutečnost, že se v nich v nějaké míře vyskytují shodné dokumenty, nezakládá totožnost obou věcí.

[13] K nepřiměřenosti lhůt žalovaný uvedl, že poskytly žalobci dostatek prostoru pro uplatnění řádné obrany v řízení a zdůraznil, že se jednalo o pořádkové lhůty.

[14] Pokud se týká námitky, že byly provedeny důkazy, které nebyly součástí správního spisu a jiné důkazy provedeny nebyly, žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, kde je konstatováno, že jedna z listin je součástí spisu, pouze absentuje její uvedení v obsahu spisu, což však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, jelikož žalobce se s ní mohl seznámit. Druhá skutečnost je potom v rozhodnutí žalovaného uvedena v rámci citace soudního rozsudku, který byl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu řádně označen, a jednalo se o skutečnost známou Úřadu z úřední činnosti.

[15] Neprovedení některých důkazů předseda je odůvodněno jejich nadbytečností. Předávací protokoly neměly vliv na posouzení zákonnosti postupu žalobce. Navržené správní spisy byly skutkově odlišné (spisy se týkají zakázek malého rozsahu a jedná se pouze o šetření podnětů). Neprovedení zprávy o zkoušce zařízení vyplývá z tohoto, že tato zpráva není způsobitelná prokázat stav bezprostředně před losováním a po něm, nevylučuje tedy možnou manipulaci se zařízením.

[16] Ústní jednání neproběhlo s o hledem na naplnění podmínek § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), jelikož pro splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nebylo ústní jednání nezbytné, s ohledem na charakter zadávání veřejných zakázek, které má obligatorně písemný průběh, tudíž je celý proces výlučně písemně zaznamenán.

[17] K námitce neaplikovatelnosti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-108 žalovaný uvedl, že se jedná o obdobné věci v aspektu použitého losovacího zařízení pro omezení účastníků a v žádosti uchazeče o přečíslování.

[18] Stran otázky přečíslování nových pořadových čísel konstatoval, že není povinností žalovaného uvádět způsoby, jakými by žalobce zásadu transparentnosti neporušil, nýbrž argumentovat tím, proč považuje postup žalobce za protizákonný. Zároveň nespátřuje nemožnost provést přečíslování transparentním způsobem v možnosti podat námitky ze strany zájemců, jelikož námitky mohou být podány proti všem úkonům zadavatele (žalobce). Setrval dále na svém názoru, že žádost o přečíslování lze odmítnout s uvedením relevantního racionálního důvodu, přičemž žalobce ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil, že by existoval jiný důvod přečíslování a jaký by tento důvod měl být. Proto shledává argumentaci žalobce za účelovou. Zároveň upozornil, že přečíslování považuje za jednu z mála variant, jak zajistit transparentnost elektronického losování, ovšem nikoliv výlučně jedinou.

[19] Legitimní očekávání žalobci nesvědčilo. Existence ustálené správní praxe, ze které by toto očekávání mohlo být vyvozováno, byla posuzována až k okamžiku rozhodování správního orgánu o správním deliktu a nebyla shledána ustálená praxe ve smyslu tvrzeném žalobcem. Nezahájení správního řízení po ukončení řízení o návrhu nebo ukončení šetření podnětu nepředstavuje závazné rozhodnutí správního orgánu a neznamená schválení určité praxe zadavatele, které by zakládalo legitimní očekávání dalších zadavatelů. Další námitky (konflikt se zásadou legality; otázka změny ustálené praxe; rozpor s právní jistotou) vzhledem k závěru o neexistenci legitimního očekávání ztrácejí podstatu.

[20] Závěrem se žalovaný vyjádřil i k přiměřenosti pokuty, která byla stanovena na spodní zákonné hranici. Dle jeho názoru neměla likvidační charakter, při určení její výše postupoval v souladu se zákonem. Ve věci nebylo aplikováno jiné rozhodnutí žalovaného, kterým argumentuje žalobce, jelikož se jednalo o specifický případ, kde žalovaný tamnímu zadavateli výslovně v rámci stanoviska sdělil, že není veřejným zadavatelem ve smyslu zákona o veřejných zakázkách.

IV. Replika žalobce

[21] V replice ze dne 13. 5. 2016 žalobce setrval na argumentech uvedených již v žalobě. Uvedl, že při posuzování nepřiměřenosti lhůt nelze obě usnesení, která lhůty stanovila, sčítat. Úkony, které ve stanovených lhůtách objektivně nemohl stihnout, jsou přitom v žalobě označeny.

[22] Poukázal dále na argumentaci žalovaného, v jejímž důsledku by se použití elektronického losovacího zařízení vždy automaticky považovalo za rozporné se zákonem (netransparentní), přestože s ním zákon výslovně počítá. Losování je možné považovat za nekontrolovatelné a tedy netransparentní vždy. Vždy může vzbuzovat spekulace o možném ovlivnění a žalobce se snažil tyto potenciální spekulace v maximální míře omezit.

[23] Dále se žalobce vyjádřil k důkaznímu břemenu, které má nést ohledně prokázání, že nebyly přítomny žádné prvky vzbuzující pochybnosti o průběhu losování. Jednak poukázal na pravděpodobně nesprávnou interpretaci soudního rozhodnutí žalovaným a jednak na nemožnost prokázat negativní skutečnosti.

[24] Stran legitimního očekávání uvedl žalobce další rozhodnutí žalovaného a stran požadavku na posuzování každého případu individuálně uvedl několik příkladů vět z rozhodnutí žalovaného, které jsou v zásadě totožné, čímž poukazuje na paušální a mechanické posuzování případů, kde bylo využito elektronické losovací zařízení pro omezení počtu účastníků.

V. Dosavadní průběh soudního řízení

[25] Žalobce dne 7. 1. 2016 podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který zdůvodnil hrozící újmou spočívající nejenom v zaplacení uložené pokuty, ale zejména v hrozícím odnětí dotačních prostředků, které tvoří značnou část žalobcových příjmů. Zároveň

poukázal na skutečnost, že jiným osobám přiznáním odkladného účinku podstatná újma nehrozí a přiznání odkladného účinku není ani v rozporu s veřejným zájmem.

[26] Krajský soud v Brně (dále také „Krajský soud“, popřípadě „soud“) žalobě usnesením ze dne 4. 2. 2016 přiznal odkladný účinek s ohledem na porovnání újmy, která by žalobci vznikla zaplacením pokuty, a újmy, která může vzniknout na straně státu, rovněž s ohledem na absenci rozporu s veřejným zájmem.

VI. Ústní jednání

[27] Na výzvu Krajského soudu žalobce dne 8. 4. 2016 sdělil, že požaduje nařízení ústního jednání, které proběhlo 30. 1. 2018. Žalobce při něm zdůraznil hlavní body své argumentace, zejména se zaměřil na odlišnosti od obdobného případu, který byl stejným senátem projednáván dne 23. 1. 2016 a který je u Krajského soudu veden pod sp. zn. 29 Af 114/2015. Oba případy se ve své podstatě v zásadě skutkově shodují, nicméně v aktuálně projednávané věci bylo navíc dle žalobce nesprávně doručováno a došlo k stanovení nepřiměřeně krátkých lhůt, v rámci kterých nebylo možné provést konkrétní úkony. Druhou odlišnost, kterou žalobce při ústním jednání zmínil, byla ta okolnost, že k požadavku na přečíslování přiřazených pořadových čísel došlo v aktuálně projednávané věci až po zahájení losování, k tomu jako důkaz navrhl notářský zápis, který zachycuje omezení počtu účastníků losování ve věci vedené pod sp. zn. 29 Af 114/2015. Ve zbytku žalobce poukázal na stěžejní argument – vzniklé legitimní očekávání na straně žalobce (veřejného zadavatele).

[28] Žalovaný při jednání odkázal na svá dosavadní písemná podání a rozhodnutí, která ve věci přijal on sám nebo předseda Úřadu. Zároveň reagoval na argumenty vyslovené žalobcem.

[29] Krajský soud po stručném shrnutí průběhu řízení před soudem a shrnutí obsahu správního spisu provedl důkazy, které navrhl a předložil žalobce. Jednalo se o notářský zápis ze dne 27. 10. 2011, sp. zn. NZ 168/2011, N 177/2011, který navrhl žalobce a Krajský soud ho měl k dispozici ze správního spisu S715/2014 v řízení vedeném u Krajského soudu pod sp. zn. 29 Af 114/2015. Dále bylo provedeno dokazování řadou rozhodnutí žalovaného, které žalobce připojil k žalobě a k replice žalobce. Jednalo se o následující rozhodnutí: rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2014, čj. ÚOHS-S715/2014/VZ-23661/2014/533/Zpr, a na něj navazující rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 2. 10. 2015, čj. ÚOHS-R464/2014/VZ-31150/2015/323/MO, což jsou obě rozhodnutí, o kterých nedávno rozhodoval stejný senát Krajského soudu v řízení pod sp. zn. 29 Af 114/2015; rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 18. 9. 2015, čj. ÚOHS-R416/2014/VZ-28759/2015/321/BRy, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2015, čj. ÚOHS-S708/2014/VZ-42720/2015/523/ASo, neboť nebylo zřejmé, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s důkazním návrhem zadavatele; rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2011, čj. ÚOHS-S145/2011/VZ-12668/2011/520/Mne, kterým byl zamítnut návrh na přezkoumání úkonů zadavatele, následně předseda Úřadu toto rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 6. 10. 2011, čj. ÚOHS-R200/2011/VZ-15571/2011/310/JSI; rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2011, čj. ÚOHS-S491/2011/VZ-20327/2011/520/JHI, které bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 29. 5. 2012, čj. ÚOHS-R10/2012/VZ-9898/2012/310/PSe, ve kterých bylo shledáno, že k porušení transparentnosti při losování elektronickým zařízením nedošlo, rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Krajského

soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-108, na což navazovalo rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2014, čj. ÚOHS-S491/2011/VZ-7205/2014/512/IHI, kterým bylo správní řízení zastaveno pro zjevnou bezpředmětnost; rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2012, čj. ÚOHS-S338/2011/VZ-15651/2011/510/Oko a navazující rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 29. 6. 2012, čj. ÚOHS-R63/2012/VZ-12145/2012/310/JSI, které bylo zrušeno rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2014, čj. 31 Af 128/2012-119, na což navazovalo rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 12. 3. 2015, čj. ÚOHS-R63/2012/VZ-6481/2015/322/KHo, kterým bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a řízení bylo zastaveno; rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2012, čj. ÚOHS-S288/2011/VZ-3955/2012/520/JMa a navazující rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 29. 5. 2012, čj. ÚOHS-R73/2012/VZ-9814/2012/310/JSI; rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2012, čj. ÚOHS-S272/2011/VZ-15008/2012/520/NG; rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2012, čj. ÚOHS-S429/2011/VZ-1757/2012/510/MGr a navazující rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 28. 5. 2012, čj. ÚOHS-81/2012/VZ-9822/2012/310/ASc; rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2014, čj. ÚOHS-S711/2014/VZ-23093/2014/523/LSt; rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2013, čj. ÚOHS-S227/2005/VZ-707/2013/511/Mon, kterým byla udělena symbolická pokuta ve výši 1 000 Kč; byl proveden důkaz podnětovými spisy sp. zn. ÚOHS-P434/2014/VZ, sp. zn. ÚOHS-P430/2014/VZ a ÚOHS-P428/2014/VZ.

[30] Dále bylo provedeno dokazování tiskovou zprávou Ministerstva životního prostředí uveřejněnou 16. 4. 2014 včetně koncepce kontrolního listu pro prověření transparentnosti elektronického losování a kompletními zprávami o zkoušce elektronického losovacího zařízení (generátor náhodných čísel) ze dne 10. 3. 2011 a ze dne 22. 11. 2011.

[31] Krajský soud zamítl provedení důkazu správními spisy vedeným pod sp. zn. ÚOHS-S708/2014/523/ASo a pod sp. zn. S711/2014/523/LSt a výslechy svědků, účastníků losování. Zástupce společnosti VE-ZAK CZ a CENTADOR s.r.o. Uvedené důkazy soud shledal nadbytečnými, dle jeho názor by nikterak nepřispěly k posouzení věci. Správní spisy se měly týkat věcí se srovnatelným předmětem řízení, ve kterých byly obsaženy zprávy o zkoušce obdobných losovacích zařízení. Výslechy měly přiblížit průběh losování a provedené kroky k zabezpečení losovacího zařízení protěi manipulaci.

VII. Posouzení věci soudem

[32] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, soudního řádu správního), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[33] Totožný senát zdejšího soudu v nedávné době rozhodoval skutkově obdobný případ ve svém rozhodnutí ze dne 23. 1. 2018, čj. 29 Af 114/2015-332. V následující argumentaci z citovaného rozhodnutí přiměřeně vychází, neshledal žádný důvod pro odchýlení.

a) nesprávné doručování

[34] Ze spisu vyplývá a mezi účastníky není sporné, že žalobce vůči žalovanému učinil dne 13. 6. 2014 v rámci řízení o prošetření podnětu podání, jehož součástí byla plná moc udělená jeho právnímu zástupci Mgr. Pujmanovi. Rovněž není sporné, že žalobci (nikoliv však jeho právnímu zástupci) bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 10. 2014; usnesení se stanovením lhůty pro tvrzení a vyjádření ve smyslu § 36 odst. 1, odst. 2 správního řádu ze dne 29. 10. 2014; druhé usnesení se stanovením lhůty pro tvrzení a vyjádření ve smyslu § 36 odst. 1, odst. 2 ze dne 12. 11. 2014. Ze spisu dále vyplývá, že 24. 11. 2014 byla v rámci správního řízení o správním deliktu žalovanému doručena plná moc udělená právnímu zástupci Mgr. Pujmanovi.

[35] Podle § 34 odst. 2 správního řádu *s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci*. Podle § 34 odst. 3 správního řádu *v pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení*.

[36] Sporným žalobním bodem mezi účastníky je, zda původní plná moc byla udělena i pro řízení o správním deliktu a žalovaný pochybil při doručování výše zmíněných písemností žalobci a nikoliv jeho právnímu zástupci.

[37] Krajský soud k této námitce konstatuje, že při přezkoumání obsahu plné moci ze dne 13. 6. 2014 dospěl k závěru, že je zde jednoznačně specifikováno, že byla udělena pouze pro řízení ve věci šetření podnětu (obsahuje jednoznačnou identifikaci věci číslem jednacím). Plnou mocí je zmocněn Mgr. Martin Pujman, „*aby zastupoval zmocnitele při všech úkonech a jednáních v řízení vedeném Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže v řízení vedeném pod číslem jednacím ÚOHS-P437/2014/NZ-12114/2014/521/SWa*“. Při určování rozsahu zastoupení tak nevznikají žádné pochybnosti, žalovaný proto postupoval správně, pokud písemnosti doručil žalobci jako účastníku řízení.

[38] Krajský soud nepřistoupil na argumentaci žalobce, že se plná moc vztahuje i na řízení o správním deliktu. Ač se v tomto řízení věcně posuzují stejné skutečnosti, z plné moci tento rozsah žádným způsobem nevyplývá – žalobce neudělil plnou moc pro určitý věcně vymezený předmět řízení, ale naopak pro řízení jednoznačně formálně identifikované. Šetření podnětu a správní řízení jsou různá řízení vedená formálně i fakticky odlišně, zatímco šetření podnětu představuje „předprocesní“ fázi, tak teprve správní řízení představuje formalizovaný proces se všemi souvisejícími zárukami na ochranu veřejných subjektivních práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, čj. 8 Afs 74/2007-140). Ačkoliv není možné ignorovat jejich vzájemnou souvislost, tak také není možné *jednoznačně* udělenou plnou moc rozšiřovat z jednoho řízení na druhé. Na rozdíl od závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2012, sp. zn. 22 Cdo 870/2000, na které žalobce odkazuje, u tohoto právního úkonu nelze hovořit o žádné nejednoznačnosti.

[39] Úkolem správního orgánu v zásadě není, aby za účastníka řízení rozsah plné moci *bez zjevných pochybností* domýšlel. Jiná situace by byla v případech, které naznačuje žalobce – spojení věci, vyloučení věci – které by *nepředvídatelně* mohly způsobit odlišné formální označení neukončeného správního řízení. Krajský soud nesouhlasí s tvrzením, že by tento závěr aproboval postup správního orgánu, kterým by mohl účelově jednostranným jednáním změnit spisovou značku řízení s cílem vyjmout ho z rozsahu udělené plné moci. Krajský soud

proto zdůrazňuje, že šetření podnětu a správní řízení jsou vedena fakticky a formálně odlišně na základě běžné a ustálené praxe správních orgánů a v daném postupu nelze spatřovat žádný zlý úmysl či rozpor s principy dobré správy – jedná se proto o naprosto odlišný příklad od toho, který uvádí žalobce.

[40] Dále Krajský soud dodává, že žalovaný se s námitkami vypořádal v dostatečném rozsahu a nezatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností, když správně posoudil rozsah plných mocí a vyvodil z toho závěr o správně provedeném doručování. Za takové situace není třeba, aby se detailně zabýval jednotlivými „podružnými“ tvrzenými důsledky nedoručení předmětných písemností, jelikož jejich vyvrácení je implicitně obsaženo již v předchozí argumentaci. Tento závěr je třeba vztahovat i na následující specifické žalobní body, neboť i v rámci nich žalobce uplatňuje obdobný typ námítky. Zároveň Krajský soud upozorňuje, že uvedený závěr je plně v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu stran práva na spravedlivý proces. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, čj. 7 As 182/2017-28 je uvedeno: *„Povinnost soudu odůvodnit své rozhodnutí není nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05). Dle názoru Ústavního soudu „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvrácení) jednotlivě vznesených námítek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Podobně k obsahu odůvodnění přistupuje též judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 Afs 27/2017–39; ze dne 10. 10. 2017, čj. 7 Afs 217/2017–20; ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012–50; či ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013–30.“*

b) stanovení krátkých procesních lhůt

[41] Ze spisu se podává, že v usnesení ze dne 29. 10. 2014 stanovil žalovaný lhůtu pro učinění návrhů a stanovisko žalobce fixním datem, přičemž toto usnesení bylo žalobci doručeno v poslední den stanovené lhůty. V následujícím usnesení ze dne 12. 11. 2014 žalovaný stanovil lhůty pro učinění návrhů a stanovisek „ode dne doručení“ usnesení na 5 dní (pro návrhy a stanovisko ve smyslu § 36 odst. 1, odst. 2 správního řádu) a 10 dní (pro vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu).

[42] Sporným žalobním bodem mezi účastníky je, zda byly lhůty stanoveny přiměřeně, nebo naopak v jejich důsledku došlo ke zmaření účelu řízení a znemožnění žalobcovy obrany.

[43] Podle § 39 odst. 1 správního řádu *„správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků.“*

[44] Krajský soud po posouzení napadených rozhodnutí dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná. Předně je třeba přisvědčit žalovanému, když zastává názor, že při posouzení přiměřenosti lhůt je třeba pohlížet na obě usnesení v jejich souhrnu, jelikož pro možnost uplatnění obrany žalobcem mají rovněž význam ve svém souhrnu a nikoliv izolovaně.

Stanovené lhůty uběhly dne 19. 11. 2014 (pětidenní) a dne 24. 11. 2014 (desetidenní). S přihlédnutím ke dni zahájení správního řízení, k čemuž došlo dne 30. 10. 2014 a s přihlédnutím k podstatě předmětného správního deliktu, která nespočívá v nestandardně složité materii, nelze akceptovat argumenty žalovaného, který odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2011, čj. 5 A 12/2010-106, že nebylo žádané úkony reálně možné provést. Nelze se ztotožnit ani s argumentem žalobce a považovat lhůty za nepřiměřené s (*ex post*) ohledem na obsah, délku a podrobnost argumentace v následných podáních žalobce, jelikož tyto aspekty závisí na jeho vlastní úvaze s vědomím o konkrétní stanovené lhůtě. Poskytnutí přiměřené lhůty představuje vyvážení požadavku na kvalifikovanou procesní obranu účastníka řízení s požadavkem na rychlost a procesní ekonomii řízení.

[45] Žalobce hovoří o tom, že fakticky měl k dispozici pouze lhůtu dvou a sedmi dní, jelikož předmětné druhé usnesení se dostalo do sféry jeho právního zástupce později (s ohledem na doručení usnesení přímo žalobci). Žalovaný správně tvrdí, že tato okolnost nemůže být příkládána k tíži správnímu orgánu. Žalobce tvrdí opak s poukazem na to, že vycházel ze skutečnosti, že je řádně zastoupen Mgr. Pujmanem, nicméně toto tvrzení ztrácí věrohodnost, když již od 30. 10. 2014 (doručení oznámení o zahájení správního řízení) si mohl být vědom, že správní orgán doručuje přímo jemu jako nezastoupenému účastníkovi řízení, což se opakovalo dále dne 10. 11. 2014 (doručení prvního usnesení).

[46] Krajský soud dále zcela nepřistoupil na představu, že by žalobce připravoval svá vyjádření a stanoviska k předmětu řízení ve smyslu § 36 odst. 1, odst. 2 správního řádu až na základě výzvy z druhého usnesení zasláného žalovaným. Krajský soud rovněž přihlédl ke skutečnosti, že se jedná o řízení o správním deliktu, které je ovládáno zásadou vyšetřovací, tudíž by žalovaný přihlížel i k později vykonaným úkonům, stanovené lhůty měly pouze charakter lhůt pořádkových, přičemž prvostupňové rozhodnutí žalovaného bylo vyhotoveno dne 11. 12. 2014, tedy necelý měsíc a půl po zahájení řízení.

[47] S přihlédnutím ke všem zmíněným okolnostem dospěl Krajský soud k závěru, že žalovaný nepochybil, když stanovil posuzované lhůty k provedení úkonů, a tyto lhůty nenarušily účel řízení a neznemožnily žalobci uplatnit v řízení svá práva. V řízení tak nedošlo k porušení § 4 odst. 4 správního řádu.

[48] V této souvislosti lze ještě poukázat na novou právní úpravu obsaženou v § 261 odst. 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, která stanovuje minimální lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí na 7 dní.

c) námitky související s dokazováním

[49] Žalobce uvádí, že se nemohl vyjádřit k tiskovému prohlášení Elektrotechnického zkušebního ústavu, které nebylo součástí správního spisu, čímž došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ze spisu je zřejmé, že odkaz na tiskové prohlášení se v rozhodnutí žalovaného objevil formou citace rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-108. Sporným žalobním bodem je, zda tuto skutečnost lze považovat s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu za známou z úřední činnosti.

[50] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129 se hovoří o tom, že „*pokud správní orgán čerpá určitá fakta ze soudních rozhodnutí nebo soudních spisů, může jít dle jejich povahy o skutečnosti úředně známé. V takovém případě nutno označit soudní rozhodnutí, ze kterého jsou určitá fakta čerpána*“. Dále rozsudek Nejvyššího správního soudu požaduje, aby účastníci řízení mohli aplikaci takových skutečností *rozumně předpokládat*.

[51] Žalobce mohl aplikaci těchto závěrů bez pochyb rozumně předpokládat, jelikož citované rozhodnutí Krajského soudu v Brně bylo uvedeno již v oznámení o zahájení správního řízení, včetně informací, které se vztahují k prohlášení Elektrotechnického zkušebního ústavu (dále také „EZÚ“). Informace, ze kterých žalovaný v rozhodnutí vycházel, představují doslovnou citaci z konkrétního soudního rozhodnutí, ve kterém jsou tato fakta uvedena. Krajský soud na základě shora uvedeného nepovažuje tuto námitku za důvodnou. Zároveň je třeba zmínit, že žalovaný výslovně uvedl, že se jedná o *další okolnosti, přispívající k závěru o netransparentnosti*. Nejednalo se tedy o hlavní ani jedinou skutečnost, na které žalovaný své závěry postavil.

[52] Dále žalobce uvádí, že nebylo vyhověno jeho návrhu na provedení některých důkazů (2 x zpráva o zkoušce losovacího zařízení; 2 x připojení správních spisů; 2 x předávací protokoly) a tvrdí, že se jedná o důkazy opomenuté.

[53] Jelikož tyto důkazní návrhy učinil až v podaném rozkladu, vyjádřil se k nim žalovaný v rámci druhostupňového rozhodnutí. Krajský soud konstatuje, že se žalovaný dostatečně vyjádřil k tomu, proč navržené důkazy neprovede a nejedná se o důkazy opomenuté. Stran zpráv o zkoušce žalovaný uvedl, že by nemohly prokazovat skutečnosti významné pro posouzení správního deliktu, jelikož pro závěr o transparentnosti losování je rozhodující posouzení stavu zařízení bezprostředně před losováním a v jeho průběhu. Ačkoliv zpráva o zkoušce losovacího zařízení představuje určitý typ kontroly, nejedná se o kontrolu provedenou zájemci o veřejnou zakázku ani o kontrolu bezprostředně před zahájením losování. Obdobně žalovaný argumentoval stran nadbytečnosti připojení „podnětových“ správních spisů, jelikož výsledek šetření podnětu nelze považovat za schválení postupu nebo konstatování porušení zákona, proto nemůže založit legitimní očekávání. Provedení důkazů předávacími protokoly rovněž nemá vliv na posouzení zákonnosti postupu zadavatele, který se nemůže zprostit své objektivní odpovědnosti za řádný průběh zadávání veřejné zakázky s poukazem na to, že žalovaný neuveřejnil dopředu své výhrady, což ani není pravomocí žalovaného při dohledu nad zadáváním veřejných zakázek.

[54] Žalobce v této souvislosti poukázal na rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 18. 9. 2015, čj. ÚOHS-R416/2014/VZ-28759/2015/321/BRy, ve kterém ovšem šlo o odlišnou situaci a ke zrušení prvostupňového rozhodnutí došlo nikoliv s ohledem na povahu důkazu, ale s ohledem na skutečnost nevypořádání důkazního návrhu účastníka řízení. V nyní posuzované věci ovšem byly důkazní návrhy účastníka vypořádány.

[55] Dále žalobce uvádí, že nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, jelikož žalovaný vycházel stran průběhu losování pouze z notářského zápisu, ačkoliv mohl existovat jiný relevantní důvod pro odmítnutí požadavku přečíslování, který je žalovaný povinen zjišťovat s ohledem na vyšetřovací zásadu.

[56] S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 5 As 64/2011-66, je obviněný v řízení o správním deliktu povinen prokázat co sám tvrdí, pokud správní orgán má z jeho tvrzení vycházet. V této souvislosti je třeba poukázat i na zásadu procesní ekonomie, která umožňuje správnímu orgánu vycházet ze skutkového stavu, o kterém nejsou *důvodné pochybnosti*, přičemž nemusí do hloubky zkoumat všechny možné skutkové varianty nastíněné účastníkem řízení, pokud tyto varianty důvodné pochybnosti nevyvolávají (srov. právní věty usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-74).

[57] Sama skutečnost, že notářský zápis doslovně nezaznamenává přímou řeč přítomných osob, neznamená, že notářský zápis neobsahuje o projevech přítomných osob všechny nezbytné informace, o které se žalovaný mohl ve svých závěrech opřít. V tomto případě byl notářský zápis zákonem stanovenou obligatorní podmínkou pro omezení počtu účastníků losování ve smyslu § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, z čehož vyplývá, že notářský zápis má dostatečně relevantně zachycovat průběh losování a sloužit pro účely vyjasnění pochybností a případné dokazování. Pokud by obsah notářského zápisu byl vyvrácen, či podstatně korigován, byl by postup zadavatele (žalobce) v této části nepřezkoumatelný, jelikož by v souvislosti s losováním nebyl k dispozici řádně pořízený notářský zápis, který by osvědčil všechny skutečnosti. Už tato okolnost by působila netransparentně z hlediska průběhu losování veřejné zakázky, a to také proto, že by materiálně nebyla splněna jedna z podmínek losování.

[58] Není pravděpodobné, že by navrhované výsledky osob měly relevantní vypovídací hodnotu z pohledu transparentnosti losování k okamžiku losování, neboť předmětem správního řízení nebylo posoudit, zda s losovacím zařízením mohlo být manipulováno, ale zda průběh losování se navenek jevil jako férový a řádný. Navíc žalobce relevantně nezpochybnil obsah předmětného notářského zápisu, kdy sám nenabídl žádné zdůvodnění pro odmítnutí přečíslování, které by buď šlo nad rámec notářského zápisu, či by bylo významné z hlediska zproštění odpovědnosti za žalobci připisované správní delikty; není tak zcela zřejmé, k čemu by provedení takových důkazů mělo ve správním řízení vést (obdobné pak lze uvést i k neprovedení takto navržených důkazů v řízení před Krajským soudem). Krajský soud tak uzavírá, že přímo v notářském zápise je uveden důvod zamítnutí požadavku na přečíslování a tvrzení, že mohl existovat jiný (v notářském zápise nezachycený) důvod přečíslování, je i dle názoru Krajského soudu účelové.

d) nenařízení ústního jednání

[59] Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalovaný rozhodoval bez nařízení ústního jednání. Žalobce tvrdí, že tímto postupem bylo zasaženo do jeho procesních práv zejména s ohledem na dokazování a zjišťování skutkového stavu bez důvodných pochybností. Zároveň žalobce uvádí, že nebyl vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání.

[60] Dle § 49 odst. 1 správního řádu „*ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*“.

[61] Dle § 51 odst. 2 „o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení“.

[62] Ohledně předmětné námitky lze uvést, že dle § 15 odst. 1 správního řádu je správní řízení zásadně ovládáno zásadou písemnosti, přičemž tato zásada je modifikována v případech, kdy je správním orgánem nařízeno ústní jednání (viz citovaný § 49 správního řádu). Zákon o veřejných zakázkách v tomto smyslu v případě řízení vedeného žalovaným ve věci možného spáchání správního deliktu zadavatelem při zadávání veřejné zakázky žádnou speciální úpravu neobsahuje. Jak přitom vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2012, čj. 15 A 18/2010-88, *účastníku správního řízení svědčí vždy „tolíko“ nárok na uskutečnění ústního jednání v režimu veřejného ústního jednání a nikoliv samotný nárok na uskutečnění ústního jednání jako takového. Zda se ve věci uskuteční ústní jednání či nikoliv, zákonodárce vyjma případů, kdy tak stanoví zákon, ponechal na úvaze správního orgánu, jejíž rámec je vymezen v ust. § 49 odst. 1 správního řádu.* Lze přitom přisvědčit žalobci, že dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, *dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit*. Z uvedeného však nelze dovodit, že by ústní jednání mělo být nařizováno správními orgány ve všech správních řízeních vedených ve věci možného spáchání správního deliktu výlučně a bez výjimky. Krajský soud se nedomnívá, že by se jednalo o vadu, která by měla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (také vzhledem k tomu, že dle názoru soudu nedošlo k procesnímu pochybení jako je např. žalobcem tvrzené nezjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti). Řízení o zadávání veřejných zakázek je oblastí, která je podrobena přísným pravidlům a dohledu a je legislativně upraveno tak, aby se v podstatě ve své úplnosti projevilo v ucelené a přezkoumatelné písemné podobě. S ohledem na tuto skutečnost lze souhlasit s tím, že ke splnění účelu řízení nařízení ústního jednání nezbytné nebylo. K uplatnění práv účastníků nařízení jednání rovněž nebylo nezbytné, jelikož žalobce byl před vydáním rozhodnutí žalovaného nečinný (přestože lhůty k provedení úkonů byly dle soudu stanoveny přiměřeně). Krajský soud však poznamenává, že postup žalovaného, potažmo předsedy Úřadu považuje za hraniční a provádění ústního jednání v obdobných případech doporučuje.

[63] Ohledně námitky týkající se nevyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání odkazuje soud na závěry komentářové literatury, která uvádí, že se z logiky věci nelze domnívat, že by dle § 51 odst. 2 správního řádu bylo nezbytné vyrozumět účastníka, že se bude provádět důkaz listinou spočívající pouze v tom, že si ji správní orgán přečte.¹

e) zásada transparentnosti

[64] Následující relevantní skutečnosti k posuzování naplnění zásady transparentnosti, tak jak vyplývají z obsahu správního spisu, jsou mezi účastníky nesporné. Dne 27. 4. 2011 bylo uveřejněno v informačním systému o veřejných zakázkách pod evid. č. 60058995 ve znění opravy uveřejněné dne 20. 7. 2011, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 28. 4. 2011 pod evid. č. 2011/S 82-135005, ve znění dodatečných informací uveřejněných dne 22. 7. 2011 pod

¹ Viz JEMELKA, L. a kol. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016, § 51 odst. 2

evid. č. 2011/S 139-229860, oznámení o zahájení užšího zadávacího řízení veřejné zakázky *Kanalizace v aglomeraci Zdice - Chodouň*. V kvalifikační dokumentaci zadavatel uvedl, že ze všech žádostí splňujících kvalifikační kritéria bude na základě losování ve smyslu § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách vybráno 10 zájemců. Dne 13. 6. 2011 byl sepsán protokol o otevření obálek zájemců o účast. Dne 21. 6. 2011 bylo provedeno prostřednictvím elektronického losovacího zařízení a za účasti notáře losování, kterým byl počet 28 zájemců zúžen na počet určený zadavatelem. Z notářského zápisu o průběhu losování je zřejmé, že v průběhu čtení jmen příslušných uchazečů v pořadí podle doručení žádostí se ozval zástupce uchazeče *Petr Březina – APB Plzeň* a požádal o přidělení nových pořadových čísel, což bylo zamítnuto zástupcem zadavatele s odůvodněním, že uchazečům byla pořadová čísla přidělena dle pořadí doručených žádostí. Zadavatel dne 13. 9. 2011 rozhodl o přidělení zakázky uchazeči *Sdružení – kanalizace v aglomeraci Zdice – Chodouň* z důvodu nejnižší nabídkové ceny a dne 12. 12. 2011 byla s vybraným uchazečem uzavřena smlouva na veřejnou zakázku. Dne 23. 10. 2014 oznámil žalovaný zahájení správního řízení o správním deliktu ve smyslu § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, v rámci kterého byla vydána napadená rozhodnutí.

[65] Dle § 6 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel „*povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazů diskriminace.*“

[66] Dle § 61 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách „*omezil-li veřejný zadavatel počet zájemců pro účast v užším řízení, v jednacím řízení s uveřejněním nebo v soutěžním dialogu, provede výběr ze zájemců, kteří řádně prokázali splnění požadované kvalifikace, a to podle objektivních kritérií podle odstavce 2 nebo 4 uvedených v oznámení o zahájení zadávacího řízení. Podrobná specifikace objektivních kritérií může být uvedena v kvalifikační dokumentaci.*“

[67] Dle § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách „*objektivním kritériem pro omezení počtu zájemců podle odstavce 1 může být rovněž náhodný výběr provedený losem (...)* Losování provede veřejný zadavatel v souladu se zásadami uvedenými v § 6 prostřednictvím mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení a za účasti notáře, který osvědčuje průběh losování. Účastnit se losování mají zájemci, kterých se výběr losem týká. O termínu losování je zadavatel písemně vyzoomení nejméně 5 dnů před losováním.“

[68] Dle § 61 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen „*umožnit zájemcům zkontrolovat před zahájením losování zařízení a prostředky sloužící k losování.*“

[69] Dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách se zadavatel dopustí správního deliktu tím, „*že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.*“

[70] Zásadní sporný žalobní bod mezi účastníky je, zda omezení počtu zájemců losováním, které bylo provedeno elektrickým losovacím zařízením, proběhlo plně v souladu s požadavky vyplývajícími ze zásady transparentnosti, nebo nikoliv. Zodpovězení této otázky je zásadní pro posouzení závěru o spáchání správního deliktu.

[71] Zákon o veřejných zakázkách stanovuje pro omezení počtu zájemců losováním následující podmínky: 1) soulad se zásadami uvedenými v § 6 zákona o veřejných zakázkách; 2) uskutečnění losování prostřednictvím mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení; 3) účast notáře, který osvědčuje průběh losování; 4) právo všech zájemců, jichž se losování týká, účastnit se losování; 5) písemné vyrozumění o termínu losování nejméně 5 dnů před losováním; 6) umožnění zájemcům reálně zkontrolovat před zahájením losování zařízení a prostředky sloužící k losování.

[72] Poslední z uvedených podmínek kontroly losovacího zařízení byla do zákona o veřejných zakázkách zavedena s účinností od 15. 6. 2010 novelou č. 179/2010 Sb., jejímž jedním cílem bylo posílení transparentnosti zadávání veřejných zakázek. Stejným záměrem bylo dle důvodové zprávy² vedeno i doplnění úpravy podmínek pro losování, když u novelizačního bodu uvádí, že reaguje na „*nutnost zvýšit transparentnost losování tak, že umožní kontrolu losovacího zařízení dodavateli*“.

[73] Pokud jde o zásadu transparentnosti, jakožto první podmínky pro omezení počtu zájemců losováním, v souladu s níž má být losování prováděno a o jejíž porušení je mezi žalobcem a žalovaným sporu, tak ta má zajistit, aby zadávání veřejných zakázek probíhalo průhledným, právně korektním a předvídatelným způsobem. Transparentnost procesu zadávání veřejných zakázek je nejen podmínkou existence účinné hospodářské soutěže mezi jednotlivými dodavateli v postavení uchazečů, ale také nezbytným předpokladem účelného a efektivního vynakládání veřejných prostředků.

[74] Transparentním postupem pak soud chápe takový postup, který nevzbuzuje žádné reálné a objektivizované pochybnosti o tom, že zadavatel jedná korektně a regulérně a že v zadávacím řízení využívá fair prostředků. Naopak, jak již zdejší soud uvedl například v rozsudku ze dne 14. 5. 2007 ve věci čj. 31 Ca 166/2005-125, požadavek transparentnosti není splněn tehdy, pokud jsou v zadatelově postupu shledány „...*takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele*...“.

[75] Právě uvedené východisko Krajského soudu, a sice konkrétně v otázce transparentnosti losování coby prostředku pro omezování účasti zájemců, přitom potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2010, čj. 1 Afs 45/2010-159 .

[76] V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že „...*podmínkou dodržení zásady transparentnosti je tedy průběh zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný. (...) Porušení zásady transparentnosti nastává nezávisle na tom, zda se podaří prokázat konkrétní porušení některé konkrétní zákonné povinnosti. Tyto úvahy platí tím spíše v případě, kdy se přistoupí k losování, protože losování je úkon ze své povahy nepřezkoumatelný*...“ . Nejvyšší správní soud poukázal také na to, že „*pojem zásada transparentnosti spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů; jejich definování obecně v právních předpisech pro jejich povahu samu nemusí být vhodné, dokonce ani možné. To platí tím spíše o právních zásadách, jejichž obecnost a abstraktnost je již samotným*

² Důvodová zpráva ke sněmovnímu tisku č. 833, bod 65. *Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna 2006 – 2010*. Dostupné online zde: <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=5&ct=833&ct1=0>

klasifikačním znakem právních zásad jako specifického druhu právních pravidel (srov. Holländer, P. Filosofie práva, ..., Plzeň 2006, s. 139 násl.). Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit...“.

[77] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že právě proto se zjištění, zda v určitém případě byla porušena zásada transparentnosti, musí odvíjet od hodnocení všech okolností konkrétního případu, z nichž správní orgán učiní závěr, zda je daný pojem naplněn či nikoli.

[78] Krajský soud v Brně se již k problematice výkladu § 61 odst. 4 a 5 zákona o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 3. 2012 vyjádřil (k tomu blíže rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-108) a s těmito závěry se ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 11. 2013, čj. 1 Afs 64/2013-49. Ve světle těchto i shora označených rozhodnutí posoudil skutkově obdobnou věc i jiný senát Krajského soudu v Brně v rozsudku ze dne 15. 11. 2017, čj. 31 Af 58/2016-14, tento senát při rozhodování v aktuální věci vycházel mimo jiné i z tohoto rozhodnutí.

[79] Žalobce uvádí, že závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-108, jsou nejasné a na daný případ tedy neaplikovatelné, jelikož jejich interpretací lze dospět k závěru, že jakékoliv použití elektronického hlasovacího zařízení zároveň porušuje § 61 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách. Zároveň tvrdí, že závěry citovaných rozsudků vychází z kombinace více skutečností (v této souvislosti odkazuje i na rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 2. 10. 2015, čj. ÚOHS-R464/2014/VZ-31150/2015/323/MO), které způsobují netransparentnost a poukazuje i na skutkovou odlišnost případu.

[80] Ohledně skutkové odlišnosti případu odkazuje Krajský soud na závěry žalovaného, který správně uvedl, že pro aplikaci obecných závěrů soudu není vyžadována skutková totožnost, případně jednota případu. Skutkové odlišnosti musí být nicméně při aplikaci obecných závěrů vnímány. V tomto případě je v žalobě poukazováno na odlišnost v prokázané totožnosti zařízení, v ověření neporušenosti plomby a v zahájení řízení *ex officio*. Všechny tyto skutečnosti ovšem nemají zásadní význam pro aplikaci dílčích závěrů, které se týkají zúžení počtu zájemců losování a zamítnutí požadavku na provedení přečíslování, což jsou aspekty, ve kterých se případy naopak shodují (stejně platí i pro rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2017, čj. 31 Af 58/2016-14). Mají ovšem význam z hlediska posuzování naplnění požadavků zásady transparentnosti.

[81] Krajský soud se domnívá, že byla dána kombinace faktorů, která oslabovala transparentnost losování. Jednak šlo, v relaci k porušení § 61 odst. 4 a § 61 odst. 5 ve vztahu k § 6 zákona o veřejných zakázkách, o použití jen obtížně kontrolovatelného zařízení, kdy nebyl postaven najisto jeho stav ke dni losování, a zároveň došlo k odmítnutí požadavku na přečíslování (který je judikaturou uznávám jako jedna z mála možností reálné kontroly losování) a požadavku na otevření zařízení.

[82] Při ústním jednání žalobce poukázal na další odlišnost, (zejména od věci řešené totožným senátem pod sp. zn. 29 Af 114/2015), která spočívala v požadavku na přečíslování vzneseném až v průběhu losování. K tomu Krajský soud konstatuje, že z notářského zápisu ve správním spisu vyplývá, že požadavek na přečíslování sice byl formálně vznesen až poté, co se v textu objevuje formulace, že se *souhlasem účastníků bylo přistoupeno k vlastnímu losování*, nicméně samotnému aktu losování ještě předcházelo sdělení pořadových čísel jednotlivých uchazečů, v rámci kterého byl tento požadavek vznesen. Z notářského zápisu ve věci vedené pod sp. zn. 29 Af 114/2015, který byl v tomto řízení proveden jako důkaz, vyplývá, že požadavek na přečíslování byl rovněž vznesen po sdělení pořadových čísel uchazečům.

[83] K výše uvedeným námitkám je třeba předně říci to, že zajištění toho, aby žádný z úkonů zadavatele prováděných v zadávacím řízení (a tedy ani losování coby úkon již ze své podstaty nepřezkoumatelný – viz uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, čj. 1 Afs 45/2010-159) nepůsobil netransparentně, je vždy na zadavateli veřejné zakázky. Již samotné losování je proces, který na zadavatele klade z hlediska transparentnosti vysoké požadavky, ten musí být připraven unést břemeno, které spočívá v neexistenci jakýchkoli reálných a objektivizovaných pochybností o způsobu a průběhu losování. Zadavatel, hodlal-li omezovat účast zájemců losováním, tedy měl v daném případě zabezpečit, aby losování probíhalo férově, aby jeho průběh nevyvolával žádné pochybnosti a aby řádný průběh losování byl dostatečně jasně kontrolovatelný. V daném případě však podle Krajského soudu zadavatel i s ohledem na správní judikaturu této povinnosti nedostál.

[84] Zadavatel sice termín losování stanovil dostatečně předem, všem zájemcům umožnil účast na losování a zajistil též účast notáře, (čímž část podmínek stanovených v § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách splnil), což nelze při posuzování transparentnosti té části zadávacího řízení, která spočívala v samotném losování, vedle dodržení pravidel podle § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách nikterak přehlédnout, to však z losování transparentní proces ještě neučinilo. Transparentnost je samostatným požadavkem stojícím vedle splnění dalších podmínek týkajících se průběhu losování. I s ohledem na určité skutkové odlišnosti případu došlo k narušení zásady transparentnosti.

[85] Je sice pravdou, že losování mohlo být dle zákona o veřejných zakázkách uskutečněno prostřednictvím mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení, nicméně volba jednoho z těchto zákonem umožněných způsobů ještě *automatické dodržení* zásady transparentnosti nevyvolává. Tato volba ovšem zároveň neznamená ani *automatické porušení* zásady transparentnosti, jak naznačuje žalobce. Žalobci je třeba přisvědčit, že z hlediska objektivních podmínek transparentnosti losování učinil několik opatření, ovšem jako zásadní moment pro vyvolání/nevyvolání pochybností o férovém průběhu se jeví právě zamítnutí požadavku na přečíslování s uvedeným odůvodněním. Při posuzování zásady transparentnosti přitom není rozhodné, zda zařízení bylo skutečně žalobcem zmanipulováno, ale zda průběh losování je způsobilý vyvolat pochybnosti o korektnosti postupu.

[86] Kontrola losovacího zařízení, tj. *počítačového programu*, samotnými zájemci nebyla fakticky možná, neboť zájemci k tomu nemohli být bezprostředně před losováním vybaveni. V tomto ohledu nelze za dostatečné považovat ověření neporušenosti plomby na zařízení,

provedení zkušebního losování, ani nabídku, že přímo po losování může být zapečetěné losovací zařízení na náklady zájemce odvezeno na kontrolu, neboť ani tato následná kontrola nemusí provést přesvědčivou kontrolu procesu losování.

[87] De facto jediným způsobem, jak mohli sami zájemci sledovat transparentnost procesu losování, byla právě změna čísel přiřazených jednotlivým zájemcům bezprostředně před losováním. Tento návrh jednoho ze zájemců byl však zamítnut s tím, že zájemci dostali čísla přidělena dle pořadí došlých žádostí. Krajský soud považuje odůvodnění zamítnutí změny čísel za nedostatečné a vzbuzující pochybnosti o férovém postupu.

[88] Žalobce uvádí, že se nacházel v neřešitelném postavení, jelikož by musel promýšlet všechny hypotetické varianty, které mohou nastat a jejich případná řešení, která nebudou vyvolávat pochybnosti. Dále uvádí, že neexistoval postup, kterým by přečíslování mohl provést transparentním způsobem a ani od žalovaného nedostal žádnou odpověď, jakým způsobem měl přečíslování provést. Krajský soud dospívá k závěru, že institut zúžení počtu účastníků losování jako zákonem umožněný průlom do obecné zásady transparentnosti zadávání veřejných zakázek, je proces mimořádně citlivý na zachování „kvalifikované“ transparentnosti. Jakékoliv pochybnosti je v tomto případě třeba přičítat na vrub zadavateli (v judikatuře zmiňované „*břemeno*“). Ten je totiž „pánem“ aktu losování a musí si být vědom všech objektivních rizik, která z toho vyplývají. Zároveň Krajský soud nemůže přijmout opatření žalobce k jejich minimalizaci, jelikož prostor pro pochybnosti by měl být z hlediska zásady transparentnosti vyloučen zcela.

[89] Krajský soud vychází rovněž z názoru, že změna čísel zájemců bezprostředně před zahájením losování by umožnila zájemcům faktickou kontrolu losovacího postupu. Vzhledem k technické povaze losovacího zařízení totiž jiná kontrola ze strany zájemců bezprostředně před zahájením losování nebyla materiálně možná. I z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, čj. 1 AfS 45/2010-159, lze vyvodit, že po zadavateli veřejné zakázky je nutné požadovat, aby se vyvaroval takových pochybení, která značně snižují průhlednost losování.

[90] Pokud žalobci není jasné, jak měl postupovat tak, aby dodržel zásadu transparentnosti, předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí nejen i s odkazem na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu vyložil obecný právní pojem transparentnost v kontextu zadávacího řízení, ale také konkretizoval, že právě provedení přečíslování k žádosti jednoho ze zájemců by bylo vhodným prostředkem, jak zajistit transparentnost řízení, a to s ohledem ke všem okolnostem předmětného zadávacího řízení. Pokud žalobce tvrdí, že v danou chvíli neexistoval způsob jak objektivně transparentní přečíslování provést, jedná se o skutečnost, za kterou nese odpovědnost zadavatel (žalobce).

[91] Žalobce měl možnost nevyhovět přečíslování, nicméně měl takovýto postup řádně odůvodnit. Krajský soud nepovažuje odůvodnění, které je zachyceno v notářském zápisu, za dostatečné. Losování je nutno považovat za úkon ze své podstaty nepřezkoumatelný, tím spíše je nutno dbát na to, aby i úkony s ním spojené probíhaly dostatečně kontrolovatelným způsobem. Postup, kdy žalobce odůvodnil nepřistoupení ke změně přečíslování toliko tím, že čísla byla přidělena jiným způsobem, nelze aprobovat (*nota bene* pokud byla čísla přidělena s

časovým předstihem před samotným losováním, kdy žalobci byla čísla konkrétních zájemců známa od otevření obálek dne 13. 6. 2011).

[92] Krajský soud vzhledem k výše uvedenému považuje závěry žalovaného a předsedy Úřadu o spáchání správního deliktu porušením zásady transparentnosti za dostatečně vyargumentované a v souladu s názorem zastávaným správními soudy. V přijatých závěrech nespátřuje vady, které by způsobily nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

f) legitimní očekávání žalobce

[93] Žalobce dále tvrdí, že mu svědčilo legitimní očekávání o zákonnosti jeho postupu a žalovaný rozhodl v rozporu s tímto očekáváním, čímž porušil zásadu uvedenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce na podporu svých tvrzení uvádí množství rozhodnutí žalovaného, ze kterých legitimní očekávání vyvozuje. Rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 50/2009-233, jehož závěry hovoří o ochraně dobré víry účastníků nejenom do okamžiku předmětného jednání, ale až do okamžiku prvostupňového rozhodnutí správního orgánu.

[94] Dle § 2 odst. 4 správního řádu „*správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“

[95] V právní větě usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, je uvedeno: „*Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.*“

[96] Žalovaný se s uvedenými rozhodnutími podrobně vypořádává a vznik legitimního očekávání posuzuje až k datu 11. 12. 2014, kdy bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí žalovaného. Uvádí argumenty, proč nepřistoupil na tvrzení žalobce o vzniku legitimního očekávání, které v zásadě spočívají buď v podstatné skutkové odlišnosti jednotlivých případů, nebo ve zrušení rozhodnutí správního orgánu v rámci soudního přezkumu. Dospívá k závěru, že k datu vydání prvostupňového rozhodnutí existovalo pouze jediné skutkově obdobné rozhodnutí, které nebylo zrušeno v rámci soudního přezkumu. Takové rozhodnutí ovšem není způsobitelné založit legitimní očekávání ve výše zmíněném smyslu.

[97] Dle žalobce do okamžiku uzavření smlouvy dne 12. 12. 2011 (tedy do doby naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu) existovala minimálně dvě rozhodnutí (jednalo se o související rozhodnutí žalovaného a předsedy Úřadu), která považovala postup obdobný tomu, který zvolil žalobce, za souladný se zákonem o veřejných zakázkách. Následně, po uzavření smlouvy (v mezidobí od dokonání správního deliktu do vydání rozhodnutí žalovaným), byl postup žalobce dle jeho názoru potvrzen minimálně osmi dalšími rozhodnutími. Žalobce tak je s ohledem na počet rozhodnutí posvěčujících postup zadavatele v obdobných případech a na dobu, po kterou byla tato rozhodnutí ze strany žalovaného

(předsedy Úřadu) vydávána, přesvědčen, že se jedná o správní praxi konstantní, ustálenou a dlouhodobou zakládající legitimní očekávání žalobce. Zároveň se žalobce domnívá, že v posuzovaném případě nemohl převážit princip legality nad principem legitimního očekávání, a to zejména z důvodu absence možné újmy třetí osobě. Je nepřípustné, aby byl žalobce potrestán za svůj postup činěný v legitimním očekávání legálnosti, a to navíc správním orgánem, který žalobcovu legitimní očekávání v důsledku své rozhodovací praxe vyvolal.

[98] S ohledem na tyto žalobní námitky, odůvodňující oprávněnost žalobcem zvoleného modelu omezení počtu zájemců o účast v užším řízení losováním, Krajský soud uvádí, že pojmem správní praxe, která je s to založit legitimní očekávání, se judikatura správních soudů již mnohokrát zabývala. Výslovné vymezení lze nalézt již v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, dle kterého *správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je rádně odůvodněna závažnými okolnostmi*. V této souvislosti je třeba zmínit rovněž § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Uvedené postuláty souvisí s principem právní jistoty a z něj odvozeného požadavku na předvídatelnost práva, který představuje, jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 As 46/2012-87, *takový postup správních orgánů, který je v souladu s právními předpisy. Je-li právo vykonáváno podle naznačených východisek, musí být fyzickým a právníckým osobám garantováno, že v obdobných případech budou správní orgány rozhodovat obdobně a v různých případech různě. Pokud je tedy určitá správní praxe vytvořena, nemůže se od ní správní orgán v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by představoval libovůli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Ans 1/2005-57)*.

[99] V rámci takto definovaných mezí bylo tedy třeba posoudit oprávněnost žalobcovy argumentace.

[100] Při posouzení věci dospěl Krajský soud ke zjištění, že rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 12. 2011, čj. ÚOHS-S491/2011/VZ-20327/2011/520/JHI, ve spojení s rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 29. 5. 2012, čj. ÚOHS-R10/2012/VZ-9898/2012/310/PSe, kterým došlo k jeho potvrzení, skutečně byl model omezení počtu zájemců o účast v užším řízení losováním, jaký zvolil i v posuzovaném případě žalobce, považován za zákonný a jsoucí v souladu s principem transparentnosti. To se týká i zamítnutí návrhu jednoho z uchazečů na přečíslování. Pro úplnost je však třeba upozornit na to, že rozhodnutí předsedy Úřadu bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-108.

[101] Podobné závěry se týkají i rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2012, čj. ÚOHS-S338/2011/VZ-15651/2011/510/Ok, ve spojení s rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 29. 6. 2012, čj. ÚOHS-R63/2012/VZ-12145/2012/310/JSI. I tato rozhodnutí osvědčila správnost postupu, který byl obdobný nyní posuzovanému postupu žalobce; i zde byla dána žádost jednoho ze zájemců o přečíslování. Ovšem rovněž v tomto případě je nutné konstatovat, že rozhodnutí předsedy Úřadu zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 4. 2014, čj. 31

Af 128/2012-119. Jak upozornil ve svém žalobou napadeném rozhodnutí i předseda Úřadu, v tomto rozsudku Krajský soud v Brně uvedl, že transparentním postupem chápe „*takový postup, který nevzbuzuje žádné reálné a objektivizované pochybnosti o tom, že zadavatel jedná korektně a regulérně a že v zadávacím řízení využívá fér prostředků [...] Přistoupí-li tedy zadavatel k losování, musí být připraven unést břemeno, které spočívá v neexistenci jakýchkoli reálných a objektivizovaných pochybností o způsobu a průběhu losování*“; Krajský soud v Brně zde rovněž uvedl, že „*kontrolou losovacího zařízení a prostředků sloužících k losování ve smyslu § 61 odst. 5 zákona musí být rozuměna taková kontrola, která na místě losování s využitím prostředků, které mohou mít zájemci coby účastníci losování bezprostředně před zahájením losování k dispozici, umožní objektivně posoudit, zda losování může proběhnout korektním způsobem či nikoli. Taková kontrola už s ohledem na povahu losovacího zařízení zájemcům umožněna být nemohla – fakticky by to totiž znamenalo kontrolu počítačového programu, jenž byl v losovacím zařízení použit, k čemuž zájemci coby účastníci losování nemohli být na místě losování bezprostředně před jeho zahájením vybaveni.*“

[102]Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2012, čj. ÚOHS-S429/2011/VZ-1757/2012/510/MGr, ve spojení s rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 28. 5. 2012, čj. ÚOHS-81/2012/VZ-9822/2012/310/ASc, opět potvrzuje správnost postupu zadavatele, který se rozhodl provést omezení počtu zájemců o účast v užším řízení losováním, a to pomocí elektronického losovacího zařízení CENTLOZ002 (v nyní posuzovaném případě bylo použito obdobné zařízení CENTLOZ001). Na druhou stranu z těchto rozhodnutí nevyplývá, že by některý z uchazečů požadoval kontrolu losovacího zařízení a případně přečíslování, jak tomu bylo v nyníjším případě.

[103]Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2012, čj. ÚOHS-S272/2011/VZ-15008/2012/520/NG, se výslovně zabývalo pouze přípustností zadávací podmínky omezení počtu zájemců na pět; námitka netransparentnosti, kterou vznesl navrhovatel, nebyla předmětem přezkumu, neboť navrhovatel v tomto smyslu nepodal námitky zadavateli, a nebyla tak splněna podmínka § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách.

[104]Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2014, čj. ÚOHS-S715/2014/VZ-23661/2014/533/Zpr, a na něj navazující rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 2. 10. 2015, čj. ÚOHS-R464/2014/VZ-31150/2015/323/MOđ, což jsou obě rozhodnutí, o kterých obdobným způsobem jako v nyní posuzované věci nedávno rozhodoval stejný senát Krajského soudu v řízení pod sp. zn. 29 Af 114/2015.

[105]V případě podnětů uvedených pod sp. zn. ÚOHS-P434/2014/VZ, sp. zn. ÚOHS-P430/2014/VZ a sp. zn. ÚOHS-P428/2014/VZ neshledal žalovaný po jejich prošetření důvod k zahájení řízení z moci úřední, ačkoli se dané případy skutkově i právně podobaly žalobcově případu; žalovaný však upozornil dotčené subjekty, že daný závěr nevylučuje možnost následného přezkoumání postupu zadavatele, vyjdou-li najevo nové skutečnosti.

[106]Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2011, čj. ÚOHS-S145/2011/VZ-12668/2011/520/MNe, ve spojení s rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 6. 10. 2011, čj. ÚOHS-R200/2011/VZ-15571/2011/310/JSI, se týkalo zamítnutí požadavku zúčastněného zájemce na přečíslování v kontextu s námitkami možné manipulace s losovacím zařízením,

přičemž tato rozhodnutí nebyla zrušena (ve věci *neproběhl* soudní přezkum). Ze skutkového i právního hlediska přitom bylo možné tyto věci považovat za analogické nyní řešené věci.

[107]Konečně i v rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2012, čj. ÚOHS-S288/2011/VZ-3955/2012/520/JMa, ve spojení s rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 29. 5. 2012, čj. ÚOHS-R73/2012/VZ-9814/2012/310/JSI, nebyla transparentnost řízení posuzována z důvodu nedostatku aktivní legitimace navrhovatele.

[108]Uvedené skutečnosti hodnotí Krajský soud tak, že z pohledu problematiky legitimního očekávání žalobce je třeba na „časové ose“ vymezit několik dat, k nimž je možné činit právní úvahy a závěry: 1) 18. 4. 2011 – zahájení zadávacího řízení; 2) 21. 6. 2011 – provedení omezení počtu uchazečů o veřejnou zakázku losováním; 3) 12. 12. 2011 - uzavření smlouvy o dílo mezi žalobcem a vítězným uchazečem; 4) 11. 12. 2014 – vydání rozhodnutí žalovaného, čj. ÚOHS-S880/2014/VZ-26403/2014/533/LMa.

[109]Ke dni zahájení zadávacího řízení nemohlo žalobci vzniknout legitimní očekávání založené na ustálené správní praxi, jelikož nebylo vydáno (a žalobce neuvádí) žádné relevantní rozhodnutí pro její založení. Stejný závěr platí i ke dni realizace omezení počtu uchazečů o veřejnou zakázku losováním.

[110]Do doby uzavření smlouvy o dílo zde byla dvě pravomocná rozhodnutí ze dne 12. 8. 2011, čj. ÚOHS-S145/2011/VZ-12668/2011/520/MNe a potvrzující rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 6. 10. 2011, čj. ÚOHS-R200/2011/VZ-15571/2011/310/JSI. Jednalo se tedy o jediný případ pravomocně ukončeného správního řízení, v němž bylo rozhodováno o obdobném skutkovém stavu ještě před dokonáním správního deliktu, nicméně ani v tomto případě tedy dle názoru Krajského soudu není možné hovořit o „*ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů*“.

[111]Následným vydaným rozhodnutím, kterými žalobce argumentuje, pak Krajský soud nemohl přiznat relevanci již z toho důvodu, že nemohla ovlivnit jednání žalobce před uzavřením smlouvy (dokonáním správního deliktu). Především pak ale proto, že i tato případná správní praxe se ukázala nesprávnou. V tomto ohledu odkazuje Krajský soud zejména na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-108, kterým zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 29. 5. 2012, čj. ÚOHS-R10/2012/VZ-9898/2012/310/PSe. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, čj. 1 Afs 64/2013-49.

[112]Uvedené skutečnosti soud přiblížil, jak již bylo naznačeno, proto, že případně vytvořené správní praxe se lze dovolávat jen tehdy, pakliže je zákonná. Jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 As 46/2012-87, *postupuje-li správní orgán v rozporu se zákonem (byť i dlouhodobě a v obdobných věcech), nelze se legitimního očekávání dovolávat. Účastník řízení se může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem – jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi.*

[113]Navíc legitimní očekávání týkající se rozhodovací činnosti správního orgánu (tedy i ustálené správní praxe) je nutné, a to i ve vazbě na žalobcem zmiňovaný § 2 odst. 4 správního řádu, vztáhnout zejména k okamžiku rozhodování správního orgánu. I kdyby tedy došlo k zformování určité správní praxe, ke kterémužto názoru soud k rozhodným datům nedospěl, je zjevné, že ke dni 11. 12. 2014 již existovala pravomocná rozhodnutí správních soudů, která rušila rozhodnutí žalovaného a předsedy Úřadu, kterých se žalobce dovolával. Za takové situace postačovalo, aby v reakci na argumentaci žalobce žalovaný, popř. předseda Úřadu, řádně (přezkoumatelně) odůvodnil změnu svého právního názoru oproti jiným jeho rozhodnutím, což se dle přesvědčení soudu také stalo. Žalovaný a předseda Úřadu měli povinnost postupovat v souladu s názorem vyjádřeným v judikatuře (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 As 46/2012-87; k limitaci zásady legitimního očekávání zásadou legality viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 50/2009-233), např. v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-108, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, čj. 1 Afs 64/2013-49, či rozsudku zdejšího soudu v Brně ze dne 30. 4. 2014, čj. 31 Af 128/2012-119, které také byly zveřejněny a bylo možné se s nimi přinejmenším v elektronické podobě seznámit.

[114]Z výše uvedených důvodů se tedy soud domnívá, stejně jako předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí, že nebyly důvodné ani další námitky odvíjející se od námítky jsočnosti ustálené správní praxe. To se týká zejména argumentu, že legitimní očekávání žalobce související s principem právní jistoty mělo převážit nad principem legality, tedy postupem dle zákona v intencích později změněné judikatury. S výhradou shora uvedeného má Krajský soud za to, že i kdyby tu takový konflikt právních principů byl dán, nelze přisvědčit ani argumentaci žalobce opřené o nález Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11. Pokud žalobce výjimečné okolnosti, které měly ve smyslu zmíněného nálezu vést k upřednostnění principu jeho legitimního očekávání, spatřuje v tom, že se v posuzovaném případě jednalo o vztah mezi státem a soukromou osobou, jehož se neúčastní žádná jiná osoba, jejíž zájmy by mohly být dotčeny, Krajský soud se s tímto hodnocením neztotožňuje. V záležitosti řešené Ústavním soudem se jednalo o problematiku daňové povinnosti, kdy se skutečně jedná výlučně o vztah mezi státem a soukromou osobou. Formálně vzato i v případě žalobcovy věci šlo o sankční vztah mezi státem a jím, na druhou stranu však nelze úplně pustit ze zřetele to, že žalovaný (předseda Úřadu) posuzoval jednání žalobce, které směřovalo i vůči třetím osobám a mohlo se dotknout jejich práv.

[115]Krajský soud k argumentační linii žalobce uvedené v této části rozsudku pro úplnost připomíná, že od právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-108, byl žalovaný povinen se řídit tam vyjádřeným právním názorem. I z tohoto důvodu (nad rámec již uvedeného) nelze přisvědčit argumentům žalobce, dle nichž měla být ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, praxe žalovaného (výklad principu transparentnosti v popisovaném smyslu) měněna jen do budoucna a s výslovným upozorněním. Jak rovněž bylo řečeno, s právním názorem správních soudů bylo možné se seznámit, neboť byla publikována minimálně na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. Co se týká časového působení změn judikatury, je třeba zdůraznit, že judikатурní názor na výklad § 61 odst. 4 a 5 v daném smyslu byl vysloven poprvé až v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af

61/2012-108, a správní soudy tak nijak svou dosavadní judikaturu nepřehodnocovaly. Navíc na právní vztahy vzniklé v minulosti není možné aplikovat mylné právní názory z doby před jejich změnou. Obecně tedy platí zásada, že nový právní názor se uplatní na všechna budoucí, jakož i na všechna probíhající řízení³. V daném případě tedy nebylo možné, aby žalovaný pokračoval v rozhodování v intencích svých nesprávných právních názorů vyjádřených před právní mocí rozsudku čj. 62 Af 61/2012-108.

[116]Nadto je ovšem nutné k argumentaci legitimním očekáváním změnou správní praxe apod. znovu upozornit, že obecně se výkladem pojmu transparentnost zabýval Nejvyšší správní soud, jak již bylo shora řečeno, v rozsudku ze dne 15. 9. 2010, čj. 1 Afs 45/2010-159, tedy zhruba rok před tím, než proběhlo losování. Navíc soud k výslovné námitce žalobce dodává, že se nedomnívá, že by žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu bylo v daném směru nepřezkoumatelné; předseda Úřadu se sice k věci vyjádřil velmi stručně, nicméně dostačujícím způsobem uvedl, že zde vůbec nebylo dáno legitimní očekávání, které by mohlo převážit nad principem legality. Proto nebylo nutné ani to, aby se předseda Úřadu vyjadřoval k navazujícím námitkám, které ve smyslu výše uvedeného ztratily opodstatnění.

[117]Je sice skutečností, že do jisté míry by bylo možné dovozovat, že nezhájil-li žalovaný ve věci řízení z moci úřední, mohl mít za to, že v zadávacím řízení k pochybení nedošlo. Žalobce v tomto smyslu v replice argumentuje rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 12. 3. 2015, čj. ÚOHS-R63/2012/VZ-6481/2015/322/KHo, a rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 4. 2014, čj. ÚOHS-S491/2011/VZ-7205/2014/512/IHl. Pakliže v obou řízeních došlo po v návaznosti na zrušující rozhodnutí správního soudu k zastavení správního řízení pro jeho bezpředmětnost, bylo to z toho důvodu, že v daných věcech již došlo k uzavření smlouvy, přičemž v těchto řízeních, která byla zahájena na návrh, již nebylo možné uložit opatření k nápravě. V této souvislosti je ovšem třeba zmínit zejména to, že žalovaný ve věci přijal pouze procesní rozhodnutí, nedošlo k meritornímu řešení věci. Krajský soud přitom v současném řízení nemůže řešit otázku, proč žalovaný v uvedených věcech nezhájil rovněž řízení z moci úřední, v jejichž rámci by bylo možné rozhodnout o správním deliktu zadavatele – nezhájení řízení z moci úřední eventuálně nesvědčí ani tak o potvrzení správnosti postupu žalobce (a správní praxi žalovaného), jako možná spíše o nedůsledném řízení se judikaturou správních soudů. Jak již však bylo řečeno, v tomto řízení nemůže soud takto nastolenou otázku podrobně řešit.

[118]Na uvedených závěrech Krajského soudu pak nemohly změnit nic ani další žalobcem navržené důkazy o předběžném posouzení zadávací dokumentace. Toto předběžné posouzení nemůže žalobce zbavit odpovědnosti za netransparentní postup při losování, a to i proto, že nebylo možné v době posouzení zadávací dokumentace předpokládat, jak konkrétně z hlediska transparentnosti žalobce losování provede. Bez významu jsou v tomto směru i dokumenty Ministerstva životního prostředí, které posléze vedly tento orgán k podání podnětu k žalovanému, který na jeho základě, a to v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 61/2012-108 (který zmínilo ve svých materiálech i Ministerstvo životního prostředí), zahájil řízení ve věci žalobce. Krajský soud totiž nepřezkoumává a nehodnotí činnost Ministerstva životního prostředí, nýbrž činnost a rozhodnutí žalovaného a předsedy Úřadu.

³ Přiměřeně viz Kühn, Z. *Ústavní soud k intertemporalitě judikatorních změn*. Jurisprudence, 2010, č. 8

[119] Je třeba uvést na jednu stranu i to, že v době zadávání veřejné zakázky žalobcem nebyla k otázce zamítnutí požadavku přecíslování vytvořena výkladová praxe a ani zákon o veřejných zakázkách postup přidělování pořadových čísel výslovně neupravoval. Proto je třeba zdůraznit podstatnou okolnost, že žalovaný k uvedeným skutečnostem výslovně přihlédl *ve prospěch* žalobce při stanovení výše pokuty.

g) nepřiměřená výše pokuty

[120] Žalobce dále tvrdí, že mu byla pokuta uložena v nepřiměřené výši. To dokládá jednak rozhodnutím žalovaného, ve kterém uložil symbolickou pokutu ve výši 1000 Kč, závěrečným účtem hospodaření Dobrovolného svazu obcí Mikroregionu Litavka za rok 2014, důsledkem spočívajícím v odnětí dotačních prostředků, značnou časovou prodlevou od spáchání a nesprávnou kvalifikací některých okolností.

[121] Dle § 121 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách platí, že *„při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán“*.

[122] Ukládáním sankcí se zabýval i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 15. 2. 2017, čj. 6 As 214/2016–38, a připomněl, že *„ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, čj. 1 Azs 200/2014-27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování. Nelze tak dovodit, že ukládání sankce je věcí jednoduchého matematického postupu, kdy se sečtou jednotlivé prvky mající vždy a za všech okolností stejnou hodnotu a váhu v jednotlivé věci, a to i s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 a násl. správního řádu. Pokud se odvolací či rozkladový správní orgán těchto mantinelů drží, pokud uvede příslušné úvahy, přičemž některé z nich oproti prvostupňovému rozhodnutí vypustí, nelze jen na základě této skutečnosti dovozovat, že takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to i když se změnila skutečnost rozhodná pro stanovení maximální výše uložitelné sankce, neboť nelze jen na základě poměru mezi sankcí, které byla uložena, a maximální výší sankce, která mohla být podle jednotlivých rozhodnutí uložena, dovozovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, když úvahy, kterými se stěžovatel řídil, jsou z odůvodnění rozhodnutí seznatelné“*.

[123] Krajský soud konstatuje, že i s touto námitkou se žalovaný vypořádal dostatečně a nezatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností nebo nezákonností a držel se v zákonem vymezených mantinelech pro stanovení sankce. V rámci svého rozhodnutí poukázal žalovaný na okolnosti, které ho vedly k volbě pokuty při spodní hranici zákonné sazby (cca 2,3 %) a uvedl důvody, proč pokutu v této výši nelze považovat za likvidační. Zároveň stran možného odnětí dotačních prostředků poukázal na závěry z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, čj. 1 Afs 23/2012-102, ze kterých vyplývá, že *„nelze požadovat ani po správním orgánu, ani po soudu, aby „přehlédly“ porušení zákona z důvodu, že stěžovatel ponese ještě jiné důsledky svého protiprávního jednání“*. Časová prodleva mezi spácháním jednání a jeho postihem je v rámci promlčecí doby, kterou stanovil zákonodárce, a to i s ohledem na příznivý vývoj právní úpravy ve prospěch pachatele (viz § 121 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách ve znění novely č. 40/2015 Sb.). Žalovaný rovněž poukázal na odlišnosti od případu symbolické pokuty, když v jejím případě žalovaný nejprve zaslal danému subjektu

stanoviska, ze kterých bylo možno učinit závěr, že se nejedná o veřejného zadavatele, přestože následně dospěl žalovaný k opaku. V posuzované věci se nejedná o obdobnou situaci. Přesto žalovaný uložil pokutu ve spodní výši a to zejména s ohledem na skutečnost, že v době jednání nebyla vytvořena jednoznačná výkladová praxe daných ustanovení.

[124] Stran nesprávně kvalifikované přitěžující okolnosti Krajský soud dodává, že tuto vadu výslovně reflektoval a zhojil svým postupem předseda Úřadu v rámci rozhodnutí o rozkladu, když správně kvalifikoval danou okolnost jako součást skutkové podstaty, nicméně zároveň uvedl, že neshledal takové okolnosti, které by ho vedly ke snížení výměry pokuty, aniž by postrádala svou represivní a preventivní funkci.

[125] Zároveň Krajský soud neshledal důvody pro navrhované uplatnění moderačního práva soudu, neboť možnost moderovat správním orgánem uloženou sankci má soud dle § 65 odst. 3 soudního řádu správního ve spojení s § 78 odst. 2 soudního řádu správního v případě, že byl trest uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*. Jelikož Krajský soud nedospěl k závěru, že by sankce byla zjevně nepřiměřená, nejsou splněny podmínky pro realizaci moderačního práva soudu.

h) ostatní námítky

[126] Žalobce uvedl několik rozhodnutí, ze kterých dle jeho tvrzení vyplývá, že žalovaný rozhoduje případy mechanicky a paušálně a neposuzuje každý případ individuálně.

[127] Uvedené námítky nepovažuje Krajský soud po provedení dokazování za důvodné, neboť nelze bez dalšího považovat za pochybení, pokud žalovaný obdobné skutkové stavy hodnotí prostřednictvím obdobných formulací. Pakliže v některých rozhodnutích hovoří o přečíslování, zatímco v jiných o vypnutí a opětovného zapnutí losovacího zařízení jako o prostředcích, které mají „*potenci omezit či zcela vyloučit negativní dopad dalších okolností plynoucích buď z povahy losovacího zařízení, nebo z jednání zadavatele*“, nelze ani to hodnotit jako pochybení. Žalovaný zde pouze poukazuje na některé postupy, které mohly přispět k transparentnosti losování.

VII. Shrnutí a náklady řízení

[128] S ohledem na vše shora uvedené dospěl Krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým byl rozklad žalobce zamítnut, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námítky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Z těchto důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítnul.

[129] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. ledna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků